

bestyrket dem i deres seilagtige Mening om den Gjernings Straffrihed, hvorfor man tiltalte dem. Nu maa Sagen betragtes som afgjort fra Domstolens Side, efterat Høiesteret ifjor har statueret, at Dyrlægernes Eneret til Behandling af smitsomme Sygdomme og Hestekure er aldeles sikker i Genhold til den gamle Fundats af 1777. Efter denne Høiesteretsdom bliver altsaa Tilstanden den, at vi have her i Landet aldeles sikkert tre Slags Dyrleger. Vi have først Dyrleger, der ere baade examinerede og autoriserede, og som have Ret til at føre en Protokol og behandle smitsomme Sygdomme og alle andre Sygdomme hos Husdyrene. Det er den første Rangklasse. Næste Klasse bestaar af Dyrleger, som blot ere examinerede, men ikke autoriserede. De maa ikke beskæftige sig med smitsomme Sygdomme, men med Hestekure og hvad Andet, der forefalder. Tredie Klasse er dem, der hverken ere examinerede eller autoriserede, og som derfor skulle sig fra at behandle smitsomme Sygdomme, Hestekure og enhver Art af Kastkring. Dette System er, forekommer det mig, noget indviklet, og jeg tør ikke benegte, om det ikke var muligt, at man kunde ved en videnskabelig Behandling af dette Emne opdage, at der var Underafdelinger endnu, at det altsaa kunde yderligere udvikles. Jeg tør ikke bestride det. Naar Emnet blev tilbørlig dyrket, navnlig af den videnskabelige Jurisprudents, tror jeg, man godt kunde komme meget vidt med vor Dyrlegelovgivning, navnlig naar man erindrer sig, hvorledes Landboretten tidt behandles af Videnskaben. Noget af det Sidste, man har hørt fra Universitetet, er jo en videnskabelig Udvikling af, at Duer ikke kunne henregnes til Hjerfræ! Under disse Omstændigheder tror jeg ikke, at Englænderne ville rose vor Dyrlegelovgivning. Det tror jeg ikke. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister bør slaa sig til No med, at vi faae Nos fra den Kant, men der maa være al Dpfordring for ham til at faae denne Gren af Lovgivningen en Smule simplificeret. Det, tror jeg, vilde være en smukt Opgave for en Minister, der, som han, har viist en saa høndelig Interesse for Landbrugsspørgsmaal; thi dette Spørgsmaal er et Spørgsmaal, som i høi Grad interesserer Landbefolkningen. Altsaa den Side af Sagen, tror jeg, alle i Udvalget ere enige om, og hvis Indstillingen kunde fortolkes som indeholdende en Dpfordring til den høitærede Minister om at fremme en Reform af Veterinærlovgivningen, kunde vi godt være enige alle tilhobe, men det mener jeg er umuligt. Det er umuligt, at man ved at henvise et Andragende, som gaar ud paa et bestemt Dnste om at faae Bevilling til at praktisere som Dyrlege, kan lægge den Dpfattelse ind i det, som den ærede Ordfører gjorde gjældende. Vi maa sondre, gjøre Forskiel. For det Første: Kunne vi anbefale Andragendet? Det er det ene Spørgsmaal. Det andet, om Lovgivningen i Almindelighed, er et andet

Spørgsmaal, som maa afgjøres særskilt. Altsaa af den Grund, jeg nu har nævnt, af Hensyn til Grundlovens bestemte Forfkrift om Bevillingsmyndighedens Grændser, af Hensyn til, at det ikke er muligt at finde nogen Hjemmel for den høitærede Minister til at meddele en Bevilling, som den omspurgte, og særligt af Hensyn til, at det høitærede Ministerium selv udtryffeligt har erkjendt, at det savnede Bemyndigelse til at give en sliq Bevilling, skal jeg paa egne og Meningsfællers Begne fraraade Indstillingen.

Nineftad: Det ærede Medlem giver dog nu Sagen saa overordentlig store Dimensioner, naar han navnlig paatalder Grundloven ogsaa i denne Henseende, som om de, der vilde stemme for dette Andragende, saa at sige maatte karakteriseres som Grundlovsbrydere, eller ialtsald som dem, der vilde forlede Ministeren til Grundlovsbrud. Jeg tror nu ikke, at Sagen har saa store Dimensioner. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Eneret, der tilkommer de examinerede Dyrleger, forholder det sig jo ganske vist saaledes, som det ærede Medlem ophlyste, og ikke saaledes, som den ærede Ordfører, i Genhold til en Erklæring fra en Procurator, antog. Det er saa, at det ikke blot er afgjort ved tidligere Høiesteretsdom, at der tilkommer de examinerede Dyrleger Eneret til at behandle smitsomme Sygdomme, men det er ogsaa ved en Høiesteretsdom, der blev affagt ifjor, blevet afgjort, at Bestemmelserne i Fundatsen af 1777 ere at forstaa paa den Maade, at Hestekure ere forbeholdte de examinerede Dyrleger, saa at Andre ikke ere berettigede til at foretage Hestekure. Den ærede Ordfører mente, at der var ingen Dødelig, der kunde forstaa det. Jeg skal ikke inblade mig paa nogen Diskussion derom. Jeg antager ikke, at en Diskussion her lettelig vil have den Indflydelse at bevæge Høiesteret til at frasalbe det Resultat, som den antog ifjor. (Ordføreren (Th. Nielsen). Ingen Dødelig kan forstaa det!) Ja, saa glæder det mig, om Høiesteretsmedlemmer dermed ere udødelige, thi det lader jo dog til, at de have forstaaet det. Men jeg troer som sagt ikke, det kan hjælpe at inblade sig paa en Diskussion deraf. Spørgsmaalet er jo altsaa det, om Ministeriet har nogen Myndighed til at give en Bevilling til at drive denne Praxis, som saaledes ikke er tilladt Alle og Enhver. Den tredie Klasse af Dyrleger, som den ærede sidste Taler nævnte, er dog rigtignok meget stor og omfattende. Den omfatter nemlig alle dem, der ikke ere examinerede Dyrleger, og det er en hel Del Mennesker, der ikke ere det. Alle og Enhver have jo Lov til at foretage Alt, hvad der ikke er forbeholdt de examinerede Dyrleger. Men jeg maa nu sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeriet har en saadan Bevillingsmyndighed, er det